

Közben megint megenyhült a szél. A hirtelen jött zivatar hirtelen elhúzódott. Már kisütött a nap. Bécs tetőinek körvonalai kirajzolódtak a párás levegőből, az István-templom tornya beleszűrt az ég azúrijába. Szivárvány ívelte körül a várost.

Az oroszlánfejű kilépett a Glorietteből a szabad ég alá.

A felázott napsütötte utak mint ezüsthidak szelték át a zöld mezőket. Sárgás víz futott le az útszéli árkokban és a fák és bokrok nedves lombjáról halk neszeléssel hullottak le az akadózó cseppek. A száradó madarak csiripelni kezdtek. Valahol egy pacsirta énekelt.

Az oroszlánfejű mintha mitsem venne észre, sötéten, némán haladt tovább. Arca még mindig a zivatart tükrözte. Társa elcsodálkozott és óvatosan megérintette karját.

— Mester, kegyed úgy tesz, mintha észre sem venné, mily gyönyörű hálaéneket dalol a pacsirta.

Az oroszlánfejű összerezte. Aztán az ég felé fordította fejét. Tekintete tétován keresett a magasban. Egyszerre meglátta a pacsirtát.

— Csodálatos, nem értem — mormogta. Lélegzetvesztve figyelte tovább a levegőben szántó madarat. Széles melle zihálva emelkedett. Aztán lecsuklott a feje és szeme esdekelve nézett körül, mintha valahonnét segítséget várna. Az arca halálosan elsápadt. Két kezével bozontos üstökébe kapott és iszonyodva felhördült.

— Nem hallok semmit!...

S Beethoven nem hallotta többé a pacsirta szavát.

Ifj. Somssich Andor.

TÜKÖR.

Ajkam lázító, vérvörös vonal.

A hajam, ez a bronz-selyemfonal

Homlokomra hull dúsan, selymesen

És vonja, vonja halovány kezem.

Szemem felete mélyén lángok égnek.

S én félek tőle, félek, félek, félek,

Ha felvillan a tükör üvegén.

Nem én, a lány, az álmodó-szemű:

Egy asszony, — forróvérű, gyönyörű —

Nevet le rám a szemem szöglelén.

Rolla Margit.